

Κινηματογράφος Τέχνες

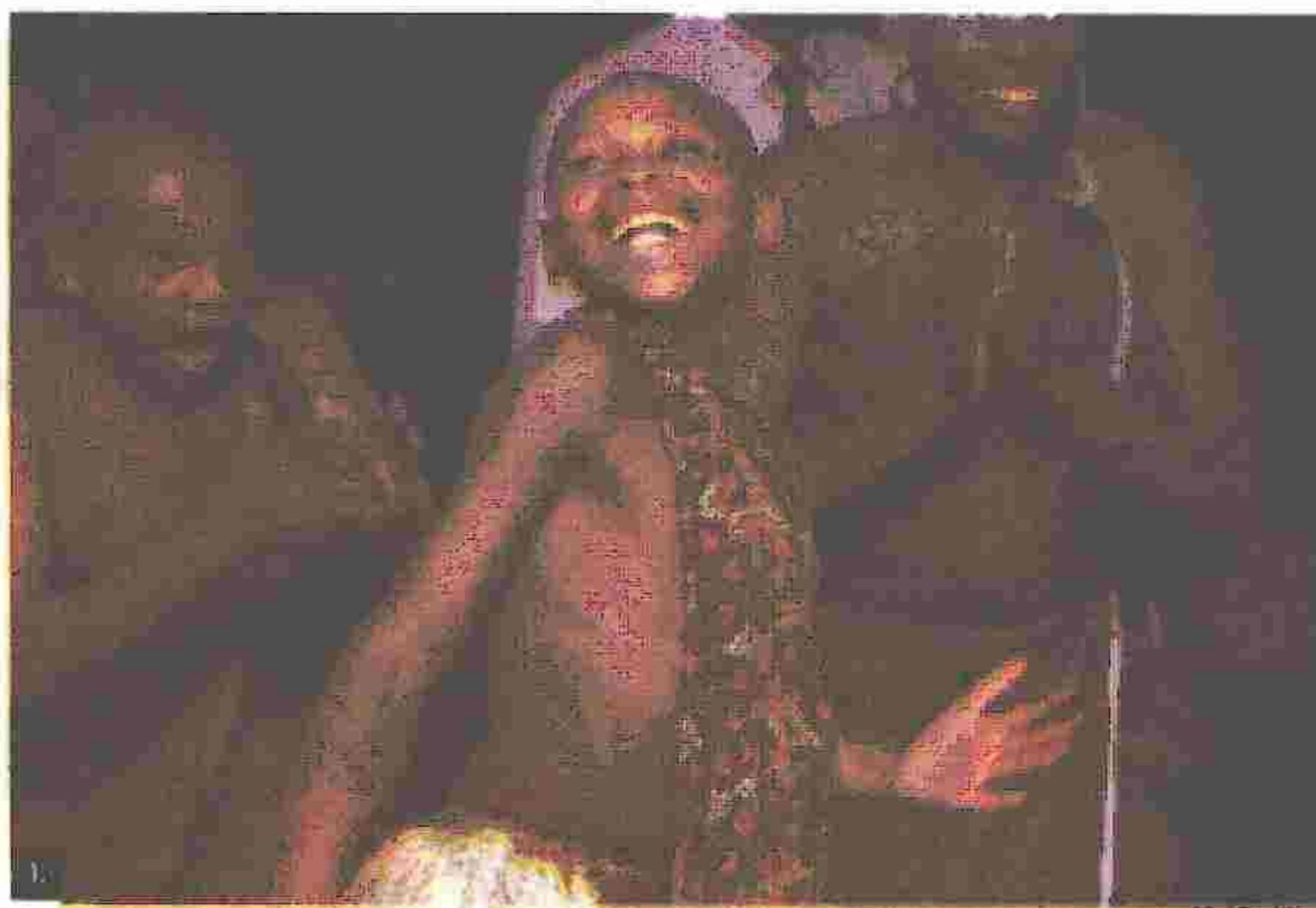
ΔΙΕΘΝΕΣ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΚΑΙ ΕΙΚΑΣΤΙΚΩΝ ΤΕΧΝΩΝ - ECOFILMS ΡΟΔΟΣ
24.06-26.06.08

Ο Μάης του '68, οι εμφύλιες συρράξεις στην Αφρική, η φτώχεια που απειλεί πια και τα μεσαία στρώματα του πληθυσμού σ' ολόκληρο τον πλανήτη αλλά και οι καταστροφικές πυρκαγιές του περσινού καλοκαιριού είναι μερικά από τα θέματα στα οποία αναφέρονται αρκετές από τις ταινίες του Διεθνούς Φεστιβάλ Κινηματογράφου και Εικαστικών Τεχνών - Ecofilms, που γίνεται στη Ρόδο από τις 24 έως και τις 26 Ιουνίου.

Η επικαιρότητα αλλά και η αναδρομή στο παρελθόν, το φυσικό και το ανθρωπογενές περιβάλλον, τα φαινόμενα που απειλούν την οικολογική ισορροπία της Γης ή την επιβίωση διάφορων πληθυσμιακών ομάδων, ενδιαφέρουν ιδιαίτερα τους κινηματογραφιστές, όπως μπορεί να διαπιστώσει κανείς και με την πρώτη ακόμα ματιά στο πρόγραμμα του Φεστιβάλ, που φέτος περιλαμβάνει 132 ταινίες από 42 χώρες ολόκληρου του πλανήτη. Οι ταινίες αυτές -μεταξύ των οποίων είναι και 52 ελληνικές- θα διεκδικήσουν ένα από τα συνολικά δέκα βραβεία του Φεστιβάλ, έξι από τα οποία -δηλαδή το πρώτο και δεύτερο βραβείο για ταινίες μικρού, μεσαίου και μεγάλου μήκους- θα δοθούν από αντίστοιχες διεθνείς κριτικές επιτροπές. Η Κινηματογραφική Λέσχη Ρόδου θα απονεμίσει τα δύο Βραβεία Κοινού ενώ προβλέπονται και δύο ακόμη βραβεία για τις καλύτερες ελληνικές συμμετοχές.

Ένα ταξίδι στη μνήμη, τη νοσταλγία, την εξορία και την απώλεια είναι το ντοκιμαντέρ "Υπόσχεση στους νεκρούς: το ταξίδι της εξορίας του Άριελ Ντόρφμαν" του Πίτερ Ρέιμοντ, με το οποίο γίνεται, το βράδυ της Τρίτης, η επίσημη έναρξη του φετινού Ecofilms. Ο διακεκριμένος συγγραφέας, ποιητής και ακαδημαϊκός Άριελ Ντόρφμαν γεννήθηκε στην Αργεντινή αλλά μεγάλωσε στη Νέα Υόρκη, απ' όπου εκδιώχθηκε την εποχή του μακαρθισμού μαζί με τους γονείς του που κατηγορήθηκαν ως κομμουνιστές. Η οικογένεια βρήκε καταφύγιο στη Χιλή, όπου ο νεαρός Άριελ αναδείχθηκε σε έναν από τους πιο σημαντικούς αριστερούς διανοούμενους της χώρας. Το 1970, σε ηλικία μόλις 28 ετών, πήγε στον στενό πυρήνα των συνεργατών του προέδρου Αλιέντε ως σύμβουλος σε θέματα πολιτισμού και επικοινωνίας, αλλά τρία χρόνια αργότερα ξαναπήρε τον δρόμο της εξορίας κυνηγημένος από τη χούντα του Πινοσέτ. Μετά την επίθεση των Αμερικανών στο Αφγανιστάν, ο Ντόρφμαν αποφάσισε ότι ήταν πια καιρός να εκπληρώσει την υπόσχεσή του προς τους νεκρούς φίλους και συντρόφους του, κι έτσι επέστρεψε στη μεταδικτατο-

Ecofilms Ένα φεστιβάλ με ευαίσθητες κεραίες

ρική Χιλή -μαζί με τον Καναδό σκηνοθέτη- για να διηγηθεί την ιστορία τους, την ιστορία ενός αγώνα για ισότητα και δικαιοσύνη.

«ΜΕΓΑΛΑ ΟΝΟΜΑΤΑ» ΚΑΙ «ΚΑΥΤΑ» ΘΕΜΑΤΑ

Το Ecofilms τιμά φέτος τον μεγάλο Γάλλο σκηνοθέτη Λουί Μαλ με την προβολή επτά σπονδυλωτών ταινιών απ' αυτές που γύρισε στην Ινδία και οι οποίες προβλήθηκαν το 1969 στη γαλλική τηλεόραση κάτω από τον τίτλο "Ινδία Φάντασμα". Για το έργο του Λουί Μαλ θα μιλήσει, μεταξύ άλλων, και ο επί πολλά χρόνια στενός συνεργάτης του, Λουί Φερό, ο οποίος θα βρεθεί γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο στη Ρόδο. Το δεύτερο αφιέρωμα στον ιδιόρρυθμο και ιδιοφυή Γερμανό σκηνοθέτη Βέρνερ Χέρτσογκ περιλαμβάνει

την τελευταία ταινία του "Συναντήσεις στο τέλος του κόσμου", που γυρίστηκε στην Ανταρκτική, καθώς και δύο παλαιότερες, γυρισμένες στην Ελλάδα. Πρόκειται για την πειραματική μικρού μήκους ταινία "Τελευταίες λέξεις", που γυρίστηκε το 1967 και αναφέρεται σ' έναν εξαιρετικό Κρητικό λυράρη που πέρασε ένα μεγάλο μέρος της ζωής του στη Σπιναλόγκα -την οποία αρνήθηκε να εγκαταλείψει ακόμη και όταν έφυγαν οι τελευταίοι λεπροί- καθώς και την πρώτη ταινία μυθοπλασίας του σκηνοθέτη, που γυρίστηκε έναν χρόνο μετά στην Κω και κέρδισε το αργυρό βραβείο στο Φεστιβάλ του Βερολίνου το 1968. Το σενάριο της ταινίας, που έχει τον τίτλο "Σημεία ζωής", βασίζεται σε μια νουβέλα που αφηγείται την ιστορία ενός στρατιώτη κατά τη διάρ-

Οι καλλιτέχνες πρέπει να συμμετέχουν στα κοινά με κριτική διάθεση και να υποστηρίζουν οτιδήποτε κάνει καλύτερη τη ζωή των ανθρώπων, σύμφωνα με την καλλιτεχνική διευθύντρια του Φεστιβάλ Λουκία Ρικάκη, η οποία αναφέρεται στη ριζοσπαστική δύναμη της τέχνης.

1. «Πόλεμος / Χορός» των Sean Fine, Andrea Nix Fine

2. «Λουί Μαλ, Η Ινδία Φάντασμα» του Louis Malle

3. «Η αναγέννηση του Δαλάι Λάμα» του Khashiyar Darvich (σκηνή από τα γυρίσματα)

κεια του γαλλογερμανικού πολέμου, την οποία ο Χέρτσογκ μετέθεσε χρονικά στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο.

Φέτος στο Ecofilms πραγματοποιείται ένα πρωτότυπο αφιέρωμα -σε συνεργασία με το τμήμα Γραφιστικής του ΤΕΙ Αθηνών και το ηλεκτρονικό περιοδικό Roema- στο οποίο κάτω από τον τίτλο "Η ποίηση σε κίνηση" περιλαμβάνονται βίντεο με τα οποία οι φοιτητές επιχειρούν να οπτικοποιήσουν έναν στίχο ή ένα απόσπασμα ποιήματος.

Ένα άλλο ενδιαφέρον αφιέρωμα έχει τον τίτλο "Φωτιές" και περιλαμβάνει την ταινία "Η στάχτη που μένει" του παλαίμαχου Νίκου Καβουκίδη, όπου στις σκηνές φρίκης από τις περσινές πυρκαγιές ο σκηνοθέτης αντιπαραβάλλει σκηνές από παλαιότερες ταινίες του που καταγράφουν την ήρε-

μη αγροτική ζωή και τη φυσική ομορφιά της Ηλείας. Η ταινία αυτή, μαζί με την ταινία "Ο ήλιος χάθηκε" της Ελίνας Τραϊφόρου, που αναφέρεται στις παλαιότερες φωτιές της Καβάλας, διαγωνίζονται στην κατηγορία των ταινιών μεσαίου μήκους, ενώ προβάλλονται ακόμα οι ταινίες "Ολυμπία - Τι θα ακολουθήσει;" της Αγγελικής Κόντη, "Οι νέοι φάκελοι-φωτιές" του Στέφανου Μπερτάκη και η τετράλεπτη "Green past black present" (Πράσινο παρελθόν, μαύρο παρόν), αποτέλεσμα ομαδικής δουλειάς των μαθητών του γυμνασίου και λυκείου Κρεστένων.

Η ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΑΦΥΠΝΙΣΗΣ

Στο πλαίσιο των αφιερωμάτων περιλαμβάνεται και η γνωστή ταινία "Μέγαρα", των Γιώργου Τσεμπερόπουλου και Σάκη Μανιάτη, η οποία αποκαλύπτει τους οικονομικούς και κοινωνικούς μηχανισμούς που οδήγησαν σε μια οικολογική καταστροφή με αποτέλεσμα να προκαλέσει την εξέγερση των αγροτών της περιοχής που συμπορεύτηκαν με την εξεγερμένη νεολαία του Πολυτεχνείου το 1973. Όπως λένε χαρακτηριστικά οι δύο σκηνοθέτες: "Όταν γυρίσαμε αυτή την ταινία, η λέξη οικολογία ήταν άγνωστη στην Ελλάδα, αλλά σήμερα, 35 χρόνια μετά, ο κόσμος τη βρίσκει προφητική". Τόσο αυτή όσο και οι ταινίες του Νίκου Καβουκίδη και της Ελίνας Τραϊφόρου δίνουν στους θεατές τη δυνατότητα να δουν "σε βάθος χρόνου", να αναζητήσουν τα αίτια των οικολογικών κρίσεων και να προβληματιστούν για τα επακόλουθά τους και, αν είναι δυνατόν, για τους τρόπους με τους οποίους μπορούν να αποφευχθούν παρόμοια φαινόμενα.

Το έντονο πολιτικό στοιχείο πολλών ταινιών του Ecofilms είναι αυτό που έχει γίνει αρκετές φορές αιτία να επικριθεί το Φεστιβάλ ότι ξεφεύγει από τη θεματολογία του, σύμφωνα με όσους πιστεύουν ότι σ' αυτό έχουν θέση μόνο ταινίες που ασχολούνται με το φυσικό περιβάλλον κι αυτό στην πιο στενή και περιορισμένη του έννοια. Την "κάθετη" αντίθεσή της όμως στην αντίληψη αυτή εκφράζει η Λουκία Ρικάκη, καλλιτεχνική διευθύντρια του Φεστιβάλ, που πιστεύει, όπως δηλώνει, στην "τέχνη της αφύπνισης". Οι καλλιτέχνες πρέπει να συμμετέχουν στα κοινά με κριτική διάθεση και να υποστηρίζουν οτιδήποτε κάνει καλύτερη τη ζωή των ανθρώπων, σύμφωνα με την κ. Ρικάκη, που αναφέρεται στη ριζοσπαστική δύναμη της τέχνης υπενθυμίζοντας ότι "κάθε χρόνο στο Φεστιβάλ διαπιστώνουμε με πολύ μεγάλη χαρά ότι το Βραβείο Κοινού πηγαίνει στις πιο τολμηρές αισθητικά και πολιτικά ταινίες του προγράμματος... Έχουμε ευθύνη, κοινό και δημιουργοί, ως ανήσυχοι πολίτες να παράγουμε σκέψη η οποία, αντίθετα στον διαβρωτικό εφησυχασμό, πηγαίνει τα πράγματα μπροστά".